

времето и срещу заплащането на цена, която позволява на носителя на правото да получи възнаграждение, съответстващо на икономическата стойност на копието от неговото произведение, вторият приобретател на лиценза, както и всеки последващ негов приобретател, може да се позове на предвиденото в член 4, параграф 2 от тази директива изчерпване на правото на разпространение и следователно да се счита за законен приобретател на копие от компютърна програма по смисъла на член 5, параграф 1 от същата директива, като се ползва от предвиденото в последната разпоредба право на възпроизвеждане.

(¹) ОВ С 194, 2.7.2011 г.

Решение на Съда (трети състав) от 12 юли 2012 г. (преюдициално запитване от Oberster Gerichtshof — Австрия) — Compass-Datenbank GmbH/Република Австрия

(Дело C-138/11) (¹)

(Конкуренция — Член 102 ДФЕС — Понятие за предприятие — Данни от търговския и дружествения регистър, съхранявани в база данни — Дейност по събиране и предоставяне на тези данни срещу възнаграждение — Последници от отказа на публичните органи да разрешат повторно използване на посочените данни — Предвидено в член 7 от Директива 96/9/ЕО право sui generis)

(2012/C 287/17)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Oberster Gerichtshof

Страни в главното производство

Ищец: Compass-Datenbank GmbH

Ответник: Република Австрия

Предмет

Преюдициално запитване — Oberster Gerichtshof — Тълкуване на член 102 ДФЕС — Национална правна уредба, която предвижда заплащането на такса за консултиране на публичния търговски и фирмен регистър (Firmenbuch) и забранява всякакво друго използване на този регистър с търговска цел — Понятие за икономическа дейност — Злоупотреба с господстващо положение — Обхват на доктрината за съществените съоръжения („Essential facilities doctrine“)

Диспозитив

Дейността на орган на публичната власт, изразяваща се в съхраняване в база данни на данните, които предприятията трябва да съобщават по силата на законите си задължения, и в предоставяне на достъп до тези данни и/или в изготвяне на копия от тях на хартиен носител на заинтересованите лица, не представлява икономическа дейност и следователно този орган на публичната власт не трябва да се счита в рамките на тази дейност за предприятие по смисъла на член 102

ДФЕС. Фактът, че предоставянето на достъп и/или изготвянето на копия се осъществяват срещу възнаграждение, предвидено в закона, а не определено пряко или косвено от съответното образувание, не е в състояние да промени правната квалификация на посочената дейност. Освен това, доколкото такъв орган на публичната власт забранява всяко друго използване на така събраните и предоставени данни, като се позовава на sui generis правото на закрила, предоставено му в неговото качество на производител на разглежданата база данни на основание член 7 от Директива 96/9/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11 март 1996 година за правна закрила на базите данни, или на което и да е друго право на интелектуална собственост, той също не упражнява икономическа дейност и следователно не трябва да се счита с оглед на тази дейност за предприятие по смисъла на член 102 ДФЕС.

(¹) ОВ С 186, 25.6.2011 г.

Решение на Съда (втори състав) от 5 юли 2012 г. (преюдициално запитване от Södertörns tingsrätt — Швеция) — Torsten Hörnfeldt/Posten Meddelande AB

(Дело C-141/11) (¹)

(Равно третиране в областта на заетостта и професиите — Забрана на дискриминацията, основана на възраст — Национална правна уредба, която предоставя безусловно право на труд до навършването на 67-годишна възраст и допуска автоматично прекратяване на трудовия договор в края на месеца, през който работникът навършва тази възраст — Неотчитане на размера на пенсията за осигурителен стаж и възраст)

(2012/C 287/18)

Език на производството: шведски

Запитваща юрисдикция

Södertörns tingsrätt

Страни в главното производство

Ищец: Torsten Hörnfeldt

Ответник: Posten Meddelande AB

Предмет

Преюдициално запитване — Södertörns tingsrätt — Тълкуване на общия правен принцип на недопускане на дискриминацията, основана на възраст, и на член 6 от Директива 2000/78/ЕО на Съвета от 27 ноември 2000 година за създаване на основна рамка за равно третиране в областта на заетостта и професиите (ОВ L 303, стр. 16; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 6, стр. 7) — Национална правна уредба и колективен трудов договор, които предоставят безусловно право на работника да работи до 67-годишна възраст и предвиждат автоматично прекратяване на трудовото правоотношение в края на месеца, в който работникът навършва 67-годишна възраст, без да се отчита пенсията, която действително може да получи това лице